drie jaar haar kop in de wind te hebben gegooid is ze zover achtergeraakt met haar vrije taken en blokkenpakket dat ze aan een toekomst niet eens meer durft te denken. Sandra heeft een goed stel hersens, maar weigert zich de wet te laten voorschrijven en spendeert kostbare uren aan het ontwerpen van waterdichte spieksystemen. Helaas krijg je daar geen cijfers voor en vergroot de gapende leegte, waar de parate kennis had moeten zitten, haar gemis aan zelfvertrouwen.

Winnifred heeft vriendjes, maar voor Sandra is de mensheid een onoverkomelijk probleem. Misschien is het ontbreken van broers de reden dat ze een betere band heeft met haar paard dan met de jongens uit de klas. Communicatie met andere leerlingen is een bijna onmogelijk opgave. Toch droomt ze over mannen en maakt collages van foto's uit oude tijdschriften. Een raceauto, een rijzadel, een sneeuwwit manchet waaruit een krachtige gebruinde mannenhand steekt. Een hand waar ze eens de hare in zal laten glijden. Een modefoto op de rug genomen, over het streepje profiel plakt ze de uitgespreide vleugels van een roofvogel die opstijgt naar het licht. Wat ze zoekt heeft nog geen gezicht, alleen een dikke bos donker haar boven een wit boord. De collage verstopt ze onder haar bed. Ze is bang en onzeker. Leren lukt op die manier niet, dat is wel duidelijk. Ze wil weg. Naar Amerika. Daar klinkt de hele dag country en westernmuziek en hoef je niet net te doen alsof je van moderne jazz houdt. Daar spreken ze Amerikaans!

Haar moeder kan het niet schelen wat ze doet, die heeft vier dochters, de lastigste uit de weg zou mooi opruimen. Haar vader ziet haar met bloedend hart haar toekomst vergooien. Ze

is zijn trots en hij had graag gewild dat ze bij hem op het laboratorium kwam werken. Zijn teleurstelling schuurt als zand over haar ziel.

Omdat nu ook de leraren door krijgen dat er op school echt niets meer te redden valt en ze blijft aanhouden dat Amerika het helemaal is, sluit ze een compromis met haar ouders.

Als ze een deugdelijk plan voorlegt mag ze als au pair naar Engeland. Een bemiddelingsbureau is snel gevonden en binnen een maand legt ze een goed plan voor, om vervolgens een half jaar lang de eenzaamste au pair van het Verenigd Koninkrijk te zijn. Ze had beter naar een andere planeet kunnen verhuizen dan naar dit gat in Sussex. Behalve dat ze totaal geïsoleerd raakt door haar gebrek aan kennis van de Engelse taal, schiet ze elke dag tekort.

Ze maakt niet van die leuke babykleertjes net als de vorige au pair, heeft niet binnen de kortste keren een stoet vriendinnen waarnaar ze kan ophoepelen in haar spaarzame vrije tijd, waardoor het tamelijk jonge echtpaar, dat ook wel eens wat wil, vierentwintig uur per dag met haar zit opgescheept. De kinderen schoppen tegen haar schenen en het liefst schopte ze terug. De jongste smeert elke dag na het middagslaapje haar bed onder de poep. Het kind lijkt haar ontlasting speciaal voor die gelegenheid op te sparen en maakt de meest creatieve strontschilderijen op de muur. Ze haat kinderen, ze haat de smeerboel en ze haat haar baan. Overdag is ze de werkster, 's avonds hangt ze voor de televisie en kijkt naar De Wrekers. Ze zit de familie in de weg, ook hier is ze te veel.

Dan laat Chris zijn oog op haar vallen en vraagt of ze op haar vrije dag met hem mee wil rijden. Hij is vertegenwoordiger in

onduidelijke huishoudelijke zaken en tussen de bezoeken aan de ontmoedigend arme buurten door, waar hij met de plaatselijke winkels zaken doet, leert hij haar fish and chips eten van een krant. Het is ongeveer het enige dat ze van hem leert en het enige dat ze van Engeland ziet, maar nu heeft ze tenminste iets om naar uit te kijken en aan de manier waarop hij naar haar kijkt warmt ze haar versteende hart. Hij is lief, tamelijk verlegen en getrouwd met de beste vriendin van haar werkgeefster. Na haar uitstapjes laat ze zich altijd een paar straten verder afzetten, maar toch wordt ze op een avond met Chris gezien. Weer ontploft er een bom. Ze wist wel dat het niet helemaal in de haak was wat ze deed, maar deze reactie had ze niet verwacht. Na de eerste schrik realiseert ze zich dat ze ten onrechte voor vol wordt aangezien. Ze hebben ook weleens gezoend en een beetje zitten friemelen, maar ze is nog maagd als ze binnen een week als een stuk vuil bij Gatwick Airport wordt gedumpt.

Terug uit Engeland wacht haar een nieuwe verrassing. Er is geen thuis meer of liever gezegd: het is niet de bedoeling dat ze daar nog komt wonen. Haar kamer is plotseling niet meer van haar en het ouderlijk huis is niet meer haar huis. Ze staat voor de vriendelijke vertrouwde villa, waarvan ze iedere plank, iedere steen kent, iedere grasspriet in de tuin talloze keren heeft gemaaid, de bomen beklommen, de struiken met Pasen volgehangen met vrolijk beschilderde eieren. Zij was degene die de kantjes afstak als het gras de border in dreigde te kruipen, afgebroken takjes spalkten die tot haar verbazing weer aangroeiden, waardoor ze zich een beetje God voelde. Maar zij was ook